

Enric Moreu-Rey: Comiat i reconeixença

Vicenç BIETE i FARRÉ

El dia vint-i-set de febrer proppassat s'iniciava el XVIIè Col·loqui General d'Onomàstica a la Universitat de Barcelona. El dia abans, moria el qui havia estat l'ànima d'aquests col·loquis i de la Societat d'Onomàstica, el doctor Enric Moreu-Rey.

Amb la desaparició de Moreu-Rey el nostre país ha perdut una figura brillant, de múltiples facetes, precursor en diferents camps de la nostra cultura. Intentar parlar de la vida i de l'obra d'aquest barceloní nascut el 1917 al popular barri de Sant Andreu de Palomar, equival a desgranar un enfilall d'activitats autènticament marejador.

I és que encasellar-lo només com a professor universitari o com a filòleg, historiador o onomatòleg, seria menystenir la seva vasta capacitat intel·lectual, oberta com era a tantes i tantes inquietuds.

Dins de l'àmbit de la docència va ésser professor al Liceu Francès durant una trentena d'anys, i a la Universitat de Barcelona, des del 1969 fins a la seva jubilació, després de la qual encara va impartir cursos de doctorat. En aquesta universitat va professar Llengua Francesa, Llengua Espanyola, Filologia Catalana, Filologia Francesa i Provençal i Història Medieval, sempre amb una embranzida brillant, estimulante i sovint provocadora.

Si ens referíssim a la seva labor com a historiador, caldria destacar la aguda anàlisi de diversos aspectes relacionats amb els segles XVI al XVIII, sobretot pel que fa al pensament il·lustrat a Catalunya i a la immigració francesa a Barcelona. També va fer incursions en el camp de la prehistòria i fins i tot en el de la restauració arqueològica.

Polifacètic, però, com era, la seva permanent inquietud l'enxarxà en moltes altres activitats: traduccions del portuguès, català i castellà al francès, redacció de textos d'ensenyament de francès, creació d'obra literària i poètica —tant lírica com satírica—, direcció teatral, fundació del «Cercle Lumière» —del qual fou president—, corresponsal de premsa, agregat de premsa a l'agència France Presse i, no cal dir, conferenciant incansable i brillant dintre i fora de Catalunya.

La seva relació estreta amb França es va veure reconeguda amb el nomenament d'«officier d'Académie». També estigué molt lligat amb Andorra, país en el qual exercí el càrrec de sots-veguer.

On va destacar més, tanmateix, fou en el camp de la investigació —amb més de cent seixanta publicacions, a part l'obra de creació. En aquest aspecte s'abocà amb passió, sobretot, a l'Onomàstica. Els seus estudis i els seus treballs en aquesta disciplina, amb les seves diverses modalitats, especialment l'Antroponímia i la Toponímia, el situaren arreu en un lloc destacadíssim per una rigorositat que, sovint, esdevenia polèmica. Les obres que ha tret a la llum sobre noms de lloc i sobre renoms i malnoms, per exemple, han esdevingut de consulta obligada per a tots els qui s'han interessat per aquests temes.

Aquesta passió el dugué a fundar, l'any 1980, la Societat d'Onomàstica, a la qual ha dedicat saviesa, esforços i temps, molt de temps, aconseguint de potenciar una entitat que ha publicat regularment un butlletí trimestral on han col·laborat més de dues-centes persones, només una part de les quals han estat professors universitaris. Reflexe, aquest fet, de l'amplitud dels afeccionats que va aconseguir d'engatjar: els més de quatre-cents membres de la Societat ho confirmen. Moreu-Rey ha estat l'ànima, també, dels col·loquis anuals que ha organitzat la Societat arreu de les terres de parla catalana.

Moreu-Rey: Honest, entusiasta, patriota, sincer, diàfan, erudit, brillant, a voltes agressiu, a voltes cordial, personalitat singular amb la qual he tingut l'honor de compartir quinze profitosos anys en el si de la Societat d'Onomàstica. Membre actiu, també, de la nostra Societat Catalana de Geografia, ens plau el goig d'haver-lo homenatjat, ja fa anys, nomenant-lo soci honorari. El seu record i la seva empremta no s'esborraran.